

**RILEY
SAGER**

POSLEDNÍ OBĚŤ

THRILLER

DÁVEJTE SI DOBRÝ POZOR NA TO,
KOHO SLEDUJETE...

RILEY SAGER
POSLEDNÍ OBĚŤ

Copyright © 2023 by Todd Ritter

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michael Havlen, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3903-5 (pdf)

RILEY SAGER

**POSLEDNÍ
OBĚŤ**

přeložil Michael Havlen

VENDETA

Jezero je černější než rakev se zavřeným víkem.

Tak to říkala Marnie, když jsme byly malé a snažila se mě vyděsit. Jistě, je to přehnané. Ale ne zas tolik. Voda v Greenově jezeře je tmavá, i když na ni svítí slunce.

Rakev s prasklým víkem.

Zvenčí je vidět do vody sotva na půl metru, než se zakalí. Pak potemní. Pak zčerná jako hrob. Ještě horší je, když se ponoříte pod hladinu a mihotavé světlo shora ostře kontrastuje s černou hlubinou pod vámi.

Když jsme se jako děti pohupovaly uprostřed jezera, Marnie mě často hecovala, abych se potopila až tam, kde není vidět, a dotkla se dna. Mokrát jsem se o to pokusila, ale nikdy se mi to nepovedlo. Ve tmě jsem vždycky ztratila orientaci, otočila se a plavala vzhůru, přestože jsem si myslela, že mířím dolů. Vynořila jsem se zadýchaná, zmatená a lehce zneklidněná rozdílem mezi vodou a nebem.

Na hladině panoval jasný den.

Hned pod ní číhala noc.

Na břehu Greenova jezera stálo pět domů, od starých a malebných až po nápadně moderní. V létě, kdy je stát Vermont v jednom květu a všechny domy jsou plné přátel, příbuzných a rekreantů, září jako majáky signalizující bezpečný přístav. Okny jsou vidět jasně osvětlené místnosti plné lidí, kteří jedí a pijí, smějí se a hádají, hrají hry a sdílejí tajemství.

Vše se změní mimo sezonu, kdy domy ztichnou, nejprve přes týden a pak i o víkendech. Ne že by se vyprázdnily. To ani zdaleka. Podzim láká lidi do Vermontu stejně jako léto. Ale nálada je jiná. Poklidná. Slavnostní. V polovině října už to vypadá, jako by temnota jezera zaplavila břeh, pronikla do samotných domů a ztlumila jejich záři.

Platí to především o domě přímo naproti.

Je postavený ze skla, oceli a kamene, v nichž se zračí chladná voda a šedivá podzimní obloha maskující vše, co se děje uvnitř. Když se svítí, můžete nahlédnout pod povrch, ale jen kousek. V tom se dům podobá jezeru. Ať se díváte sebelíp, něco hned pod hladinou zůstane vašim očím skryté.

Měla bych to vědět.

Já jsem se dívala.

NYNÍ

Hledím na policistku na druhé straně stolu a před sebou mám nedotčený hrnek kávy. Stoupající kouř dodává ženě mlhavý nádech tajemna. Ne že by v tomto ohledu potřebovala pomoc. Z Wilmy Ansonové vyzařuje klidná bezvýraznost, na níž se málokdy něco mění. Navzdory pozdní hodině zůstává nevzrušená, i když je zmáčená deštěm.

„Pozorovala jste dnes večer dům Royceových?“ zeptá se.

„Ano.“ Nemá smysl lhát.

„A viděla jste něco neobvyklého?“

„Myslíte neobvyklejšího než jindy?“ odpovím otázkou.

Wilma přikývne. „Chápete to správně.“

„Ne.“ Tentokrát je potřeba zalhat. Dneska večer jsem toho viděla hodně. Víc, než jsem chtěla. „Proč?“

Poryv větru chrstne na francouzské dveře vedoucí na verandu další spršku vody. Obě se na chvíli odmlčíme a pozorujeme kapky narážející do skla. Už teď je bouřka horší, než předpovídali v televizi – a to říkali, že bude silná. Koncová část hurikánu čtvrté kategorie se změnila v tropickou bouři, která se jako bumerang stočila z hloubi vnitrozemí zpět do severního Atlantiku.

Na polovinu října je to vzácný jev.

Na východě Vermontu ještě vzácnější. „Protože Tom Royce se možná ztratil,“ řekne Wilma.

Odtrhnu oči od zmačených skel francouzských dveří a překvapeně se na ni podívám. Opětuje můj pohled, jako vždy nevzrušeně.

„Víte to jistě?“ zeptám se.

„Před chvílí jsem tam byla. Dům je odemčený. Jeho luxusní auto pořád stojí na příjezdové cestě. Zdá se, že uvnitř nic neschází. Kromě něj.“

Znovu se otočím k proskleným dveřím, jako bych mohla spatřit dům Royceových vyrůstající z protějšího břehu jezera. Rozeznávám však jen skučící temnotu a útržky vodní hladiny divoce bičované víchrem ve výbojích blesků.

„Myslíte, že utekl?“

„Peněženku i klíče má na kuchyňské lince,“ sdělí mi Wilma. „Bez peněz a auta se utíká těžko. Zvláště v tomhle počasí. Takže mám pochyby.“

Neujde mi její formulace. *Pochyby.*

„Možná mu někdo pomáhal,“ nadnesu.

„Nebo ho někdo nechal zmizet. Nevíte o tom něco?“

Překvapením mi spadne čelist. „Myslíte, že v tom mám prsty?“

„Vloupala jste se jim do domu.“

„Vstoupila jsem dovnitř,“ ohradím se v naději, že tím ve Wilminých očích zmenším své provinění. „Ale to ještě neznamená, že vím, kde teď Tom je.“

Wilma zůstane zticha v naději, že řeknu víc a možná se usvědčím. Uplynou vteřiny. Je jich celá spousta. Odtikávají je pendlovky v obývacím pokoji. Zní to jako rytmický doprovod písně bouře. Wilma mu naslouchá a zdá se, že nikam nespěchá. Je obdivuhodně klidná. Mám podezření, že to souvisí s jejím jménem. Život plný vtípků o Flintstoneových člověka naučí nekonečné trpělivosti.

„Poslyšte,“ ozve se Wilma snad po třech minutách. „Vím, že máte strach o Katherine Royceovou. Vím, že ji chcete najít. Já taky. Ale už jsem vám říkala, že nemůžete jednat na vlastní pěst. Nechte mě dělat moji práci, Casey. Je to nejlepší

možnost, jak Katherine dostat zpátky živou. Takže jestli víte, kde je její manžel, tak mi to prosím řekněte.“

„Nemám nejmenší tušení, kde by Tom Royce mohl být.“ Předkloním se, položím dlaně na stůl a snažím se v sobě najít stejnou skrytou energii, jaká číší z Wilmy. „Jestli mi nevěříte, klidně to tady prohledejte.“

Wilma to zvažuje. Poprvé od chvíle, kdy jsme se posadily, mám pocit, že její myšlenky tikají stejně neúprosně jako staré pendlovky. „Věřím vám,“ řekne nakonec. „Zatím. Ale kdykoli si to můžu rozmyslet.“

Když se zvedne k odchodu, nespustím z ní oči. Stojím ve dveřích a nechám se skrápět provazy deště dopadajícími na verandu, zatímco Wilma odkluše k neoznačenému policejnímu autu a vklouzne za volant. Pak vycouvá z příjezdové cesty, projede louží, která tam před hodinou ještě nebyla, a rychle vyrazí pryč.

Zavřu vchodové dveře, setřesu ze sebe déšť a jdu do kuchyně, kde si naliju dvojitý bourbon. Nový vývoj událostí si žádá něco silnějšího než kávu.

Domem zacloumá další poryv větru. Okapy zavržou, světlo zabliká.

Koncová část hurikánu, kruci.

Se sklenkou bourbonu v ruce vykročím nahoru, do první ložnice vpravo.

Je přesně tak, jak jsem ho nechala.

Roztažený na lůžku.

Kotníky i zápěstí přivázané ke sloupkům postele.

V ústech provizorní roubík z ručníku.

Vytáhnu ručník, posadím se na stejnou postel na druhé straně pokoje a dlouze a pomalu se napiju bourbonu.

„Nemáme moc času,“ řeknu. „Teď mi hezky povíš, cos udělal Katherine.“

DŘÍVE

Zahlédnu to koutkem oka.

Zčeření hladiny.

Vlnky.

Sluneční svit.

Něco se vynoří z vody a hned zase zapluje zpátky.

Sleduju jezero jakoby s odstupem, což se stává, když jste něco viděli už tisíckrát. Díváte se, ale ne doopravdy. Vidíte všechno, ale nic nevnímáte.

Možná to má na svědomí i bourbon.

Už piju třetí sklenku.

Možná čtvrtou.

Počítání panáků – další věc, kterou dělám nesoustředěně.

Ale pohyb ve vodě si získal mou plnou pozornost. Zvednu se z houpacího křesla, postavím se na nohy, vratké po třech (nebo čtyřech) skleničkách, a sleduju, jak se na skelné hladině jezera znovu čeří kruhy ozářené sluncem.

Přimhouřím oči. Alespoň na chvíli se snažím vymanit z alkoholového oparu a zjistit, co to je. Je to marné. Něco se hýbe přímo uprostřed jezera, kam ze svého místa pořádně nevidím.

Zamířím z verandy do domu a odšourám se do stísněné předsíně hned za vstupními dveřmi. Je tam všák na kabáty pohrbený pod bundami a pláštěnkami. Mezi nimi visí v koženém pouzdře na odřeném řemínku dalekohled, na který už přes rok nikdo nesáhl.

S dalekohledem v ruce se vrátím na verandu, stoupnu si k zábradlí a zadívám se na jezero. Znovu se objeví vlnky a v jejich epicentru se z vody vynoří ruka.

Upustím dalekohled na zem.

Pomyslím si: *Někdo se topí.*

Pomyslím si: *Musím ho zachránit.*

Pomyslím si: *Len.*

Poslední myšlenka – na manžela a na to, jak se ve zdejší hluboké vodě utopil – mě vybudí k akci. Odstrčím se od zábradlí tak silně, až rozhoupu led ve skleničce s bourbonem položené vedle houpacího křesla. Za tichého cinkotu seaběhnu po schodech z verandy a zdolám několik metrů mechovitě půdy mezi domem a břehem. Když skočím na dřevěné molo, otřese se a v houpání pokračuje i při mém sprintu k motorovému člunu kotvícímu na jeho konci. Odvážu člun, vklouznu do něj, popadnu pádlo a odstrčím se od mola.

Člun se stočí stranou a udělá na hladině línou piruetu, pak ho ale ho pádlem srovnám do středu jezera a šubnutím ruky nastartuju přívěsný motor. O pět vteřin později vyrazí po hladině k místu, kde jsem naposledy zaznamenala zčerené kruhy, ale teď tam nic není.

Začínám doufat, že jsem zahlédla jen rybu vyskakující z vody. Nebo že se do ní ponořila potáplice. Nebo že jsem vlivem kombinace sluníčka, odrazu nebe v jezeře a několika bourbonů spatřila něco, co tam ve skutečnosti nebylo.

To všechno jsou jen zbožná přání.

Protože jak se loď blíží ke středu jezera, cosi ve vodě zahlédnu.

Lidské tělo.

Pohupuje se na hladině.

Nehýbá se.

Vypnu motor a převezu do přední části člunu, abych měla lepší výhled. Nepoznám, jestli dotýčný leží na zádech, či na břiše, ani jestli je živý, nebo mrtvý. Vidím jen stíny natažených

končetin ve vodě a změt vlasů plovoucích jako chalupy. V duchu si představím Lena právě v této poloze a zakřičím ke břehu.

„Pomoc! Někdo se topí!“

Slova se odrazí od ohnivých stromů na obou stranách jezera, aniž by je někdo slyšel. Je polovina října a Greenovo jezero, kde nikdy nebývá přelidněno, je téměř opuštěné. Jediným stálým obyvatelem je Eli, a ten bude až do večera pryč. Pokud je v okolí někdo jiný, nedává o sobě vědět.

Jsem v tom sama.

Znovu se chopím pádla a začnu se posouvat k člověku ve vodě. Uvědomím si, že je to žena. Má dlouhé vlasy. Jednoduché plavky odhalují opálená záda, dlouhé nohy a vypracované paže. Vznáší se na hladině jako naplavené dříví a lehce se pohupuje v brázdě člunu.

Když sáhnu po kotvě připevněné k jednomu z vazáků na boku, na mysli mi vytane další Lenův obraz. Kotva není těžká, váží necelých deset kilo, ale i to stačí, aby udržela plavidlo na místě. Spustím ji do vody, a jak klesá ke dnu jezera, lano tiše sviští o bok člunu.

Pak se natáhnu pro záchrannou vestu uloženou pod jedním ze sedadel, dopotácím se k boku a skočím do vody za kotvou. Do jezera dopadnu našikmo, žádný ladný ponor. Ve studené vodě rázem vystřízlivím, jako bych dostala facku. Se zbystřenými smysly a pálením po celém těle si strčím záchrannou vestu pod levou paži a pravou dělám tempa k ženě.

Jsem dobrá plavkyně, byť trochu opilá. U Greenova jezera jsem vyrostla a mnoho letních dnů jsem trávila spíš ve vodě než na souši. A přestože jsem se do jezera neponořila už čtrnáct měsíců, voda mi připadá důvěrně známá jako vlastní postel. I za nejteplejších dnů osvěžující a křišťálově čistá, než za okamžik převládne tma.

Cachtám se k bezvládné ženě a pátrám po známkách života. Nic však nevidím.

Žádné záškuby rukou, kopání nohou ani pootočení hlavy.

Plavu k ní a hlavou se mi rozléhá jediná myšlenka. Částečně prosba, částečně modlitba.

Prosím, nebuď mrtvá. Prosím, prosím, buď živá.

Když jí však navléknu kolem krku záchrannou vestu a otočí ji, příliš živě nevypadá. S vestou na hrudi a hlavou obrácenou k nebi připomíná mrtvolu. Zavřené oči. Modré rty. Ledová kůže. Sepnu popruhy v dolní části vesty, utáhnu je a položím jí ruku na prsa.

Po tlukotu srdce ani památky.

Do prdele.

Chce se mi znovu křičet o pomoc, ale jsem tak zadýchaná, že ze sebe nevypravím ani hlásku. I dobří plavci mají svůj limit a já jsem ho dosáhla. Vyčerpání mě táhne ke dnu jako vodní proud a vím, že jestli budu ještě chvíli šlapat vodu a držet se možná/pravděpodobně mrtvé ženy, mohla bych dopadnout stejně jako ona.

Jednou rukou ji obejmu kolem pasu a druhou začnu pádlovat zpátky ke člunu. Netuším ale, co budu dělat, až k němu doplavu. Asi se držet boku. Pevně se držet, svírat pravděpodobně/určitě mrtvou ženu a doufat, že seberu dost sil na to, abych mohla znovu zakřičet z plných plic.

A že mě tentokrát někdo uslyší. Teď mi ale jde hlavně o to, abych se zpátky ke člunu vůbec dostala. Nenapadlo mě vzít záchrannou vestu i pro sebe. Moje tempa jsou čím dál tím pomalejší, buší mi srdce a přestávám cítit nohy, i když si myslím, že pořád ještě kopou. Voda je studená a já jsem unavená. Tak strašlivě, nesnesitelně vyčerpáná, až mi bleskne hlavou, že si vezmu záchrannou vestu od té ženy a nechám ji klesnout do hlubin.

O slovo se hlásí pud sebezáchovy.

Nemůžu ji zachránit, aniž bych nejdřív zachránila sama sebe, a jí už možná není pomoci. Ale pak si znovu vzpomenu na Lena, který je už víc než rok po smrti a jeho bezvládné tělo se našlo na břehu tohoto jezera. Nemůžu dopustit, aby se té ženě stalo totéž. A tak dál plavu jednou rukou, kopu

otupělýma nohama a táhnu něco, o čem jsem si teď už jistá, že je mrtvola. Pokračuju v tom, dokud se člun nepřiblíží na tři metry.

Pak na dva a půl.

Dva.

Ženské tělo vedle mě sebou náhle škubne. Nečekaně silně. Tentokrát překvapeně ucuknu rukou a opravdu ji pustím.

Žena otevře oči.

Hlasitě se rozkašle, jako by se dávila, a nemůže se zastavit. Z úst jí vytryskne proud vody a stéká jí po bradě, zatímco z levé nosní dírky jí na tvář vylétnou nudle. Všechno si otře a dívá se na mě, zmatená, udýchaná a vyděšená.

„Co se stalo?“

„Nelekněte se,“ řeknu a vzpomenu si na její modré rty, ledovou kůži a naprostou, zneklidňující nehybnost. „Ale myslím, že jste se málem utopila.“

Ani jedna z nás už nepromluví, dokud se neocitneme v bezpečí člunu. Když jsem se sápala, drápala a šplhala po boku a nakonec sebou plácla na podlažku plavidla jako čerstvě ulovená ryba, na slova nebyl čas. Ještě těžší bylo dostat na palubu ženu, z níž blízkost smrti vysála veškerou energii. Musela jsem ji pracně tahat a zvedat, a když jsem jí nakonec pomohla do člunu, byla jsem tak vyřízená, že jsem se nemohla ani hnout, natož mluvit.

Ale teď, po několika minutách těžkého oddychování, jsme se konečně vyškrábaly do sedadel. Hledíme na sebe, otřesené z děsivého zážitku a šťastné, že si můžeme chvilku odpočínout a vzpamatovat se.

„Říkala jste, že jsem se *málem* utopila,“ začne žena.

Je zabalená do kostkované deky, kterou jsem našla uložnou pod jedním ze sedadel, a vypadá jako kotě vytažené z kanálu. Potlučené, zranitelné a vděčné.

„Ano,“ odpovím a vyždímám si vodu z flanelové košile. Jeli-kož je na palubě jen jedna deka, zůstávám promočená a zmrzlá. Nevadí mi to. Nejsem to já, kdo potřeboval zachránit.

„Co znamená *málem*?“

„Upřímně? Myslela jsem si, že jste mrtvá.“

Žena se pod dekou zachvěje. „Panebože.“

„Ale spletla jsem se,“ dodám na uklidněnou. „Evidentně. Probrala jste se sama. Já jsem nic neudělala.“

Žena se na sedadle pohne a já v hloubi deky zahlédnu kousek světlých plavek. Tyrkysových. Jako by byla někde v tropech, a ne v podzimním Vermontu. Napadne mě, jak se tu vůbec ocitla. Kdyby mi řekla, že ji ke Greenovu jezeru přenesli mimozemšťané z bílé písečné pláže na Seychelách, možná bych tomu i uvěřila.

„Ale kdybyste si mě nevšimla, určitě bych zemřela,“ řekne. „Takže vám děkuju za záchranu. Měla jsem to říct dřív. Nejlepší hned.“

Odpovím skromným pokrčením ramen. „Neurazila jsem se.“

Žena se zasměje a ožije. Po bezvládném těle, které jsem našla plavat ve vodě, není ani památky. Do tváře se jí vrátila barva – broskvový ruměnc podtrhuje vysoké lícní kosti, plné rty a obočí zvýrazněné tužkou. Má vykulené oči a nos trochu nakřivo, což je uprostřed vši té dokonalosti půvabný detail. Je nádherná, přestože se choulí pod dekou a kape z ní voda.

Přistihne mě, jak na ni zírám, a řekne: „Mimochodem, já jsem Katherine.“

Teprve tehdy si uvědomím, že ji znám. Ne osobně. Pokud si vzpomínám, nikdy jsme se neviděly. Ale stejně ji poznávám.

Katherine Royceová.

Bývalá supermodelka.

Nyní filantropka.

A spolu s manželem majitelka domu na druhém břehu jezera. Při mé poslední návštěvě byl prázdný a na prodej za více než pět milionů dolarů. Když se pak v zimě prodal, dostal se na titulní stránky novin – nejen kvůli tomu, kdo dům koupil, ale i pro svou polohu.

Greenovo jezero.

Vermontské útočiště milované muzikálové ikony Lolly Fletcherové.

A také místo, kde tragicky utonul manžel problémové herečky Casey Fletcherové.

Tato přízviska se v souvislosti se mnou a mou matkou neobjevila poprvé. Používala se tak často, jako by to byla naše

křestní jména. Milovaná Lolly Fletcherová a Problémová Casey Fletcherová. Nerozlučná dvojice matky a dcery.

„Ahoj, já jsem Casey,“ představím se.

„Já vím,“ odtuší Katherine. „Když jsme včera večer s Tomem – to je můj manžel – přijeli, chtěli jsme se u vás zastavit a pozdravit vás. Oba jsme tvoji velcí fanoušci.“

„Jak jste věděli, že tady jsem?“

„Svítilo se u vás,“ vysvětlí mi Katherine a ukáže na dům u jezera, který naší rodině patří už po několik generací.

Není u Greenova jezera největší – tato čest připadá Katherineině novému domu –, ale je nejstarší. Postavil ho můj prapradědeček v roce 1878 a jeho následovníci ho každých zhruba padesát let renovovali a rozšiřovali. Od jezera dům vypadá krásně. Tyčí se do výšky za kamennou zdí kousek od vody a působí téměř jako parodie novoanglické malebnosti. Dvě dokonale bílá patra se štíty, dřevěnými mřížkami a přeplácanou výzdobou. Polovina domu se táhne tak blízko u břehu, že veranda v podstatě visí nad hladinou jezera.

Právě tam jsem dnes odpoledne seděla, když jsem poprvé spatřila Katherine, jak se plácá ve vodě.

A seděla jsem tam i včera večer, příliš opilá na to, abych si všimla příjezdu slavného páru, jemuž teď patřil dům na druhé straně jezera.

Druhá polovina našeho rodinného domu se táhne asi deset metrů dozadu, čímž vzniká malé nádvoří. V posledním patře vysoko nad ním se nachází hlavní ložnice s řadou oken, jež poskytují neskutečný výhled. Teď uprostřed odpoledne jsou okna ve stínu vzrostlých borovic. Večer však světlo z ložnice musí zářit do dálky jasně jako maják.

„Celé léto byla v domě tma,“ řekne Katherine. „Když jsme si s Tomem včera večer všimli světla, předpokládali jsme, že to asi budeš ty.“

Taktně se nezmíní, *proč* se s manželem domnívali, že jsem to já, a ne třeba moje matka.

Vím, že znají můj příběh.

Všichni ho znají.

Jediná nárážka Katherine na mé nedávné potíže je laskavá a starostlivá. „Mimochodem, jak se ti daří? Procházíš náročným obdobím. Musí být těžké se s tím vším vyrovnat.“

Předkloní se a dotkne se mého kolena – od někoho, koho znám sotva chvíli, je to překvapivě důvěrný projev, i když vezmu v úvahu, že jsem jí nejspíš zachránila život.

„Mám se skvěle,“ odpovím, protože kdybych přiznala pravdu, musela bych o *tom všem* mluvit, jak to formulovala Katherine.

Na to ještě nejsem připravená, přestože už uplynul více než rok. Jedna část mého já si myslí, že nebudu připravená nikdy.

„To je super,“ řekne Katherine a její úsměv je zářivý jako sluneční paprsek. „A já husa jsem ti to všechno málem zkažila a utopila se.“

„Jestli tě to uklidní, uvedla ses grandiózně, klobouk dolů.“

Zasměje se. Díkybohu. Někteří označují můj humor za suchý, jiní za krutý. Já sama bych řekla, že mu musíte přijít na chuť – asi tak jako olivě na dně sklenky martini. Buď vám sedne, nebo ne.

Zdá se, že Katherine s ním nemá problém. S úsměvem na tváři řekne: „Vůbec nevím, jak se to mohlo stát. Jsem výborná plavkyně. Vím, že to tak teď nevypadá, ale je to pravda, přísahám. Voda byla asi studenější, než jsem si myslela, a chytly mě křeče.“

„Je půlka října. Jezero je v tuhle roční dobu jako led.“

„Já plavání v zimě miluju. Na Nový rok se pravidelně účastním Ponoru ledních medvědů.“

Pokývám hlavou. Ani mě to nepřekvapuje.

„Je to dobročinná akce,“ vysvětlí mi Katherine.

Znovu přikývnu. Jak jinak.

Zřejmě jsem protáhla obličej, protože Katherine hned dodá: „Omlouvám se. Asi to znělo jako vytahování.“

„Tak trochu,“ připustím.

„Uf, to jsem nechtěla. Občas se mi to stává. Je to vlastně opak falešné skromnosti. Měl by existovat výraz i pro to, když se člověk nechtěně dělá lepším, než je.“

„Falešná neskromnost?“ navrhu.

„To zní dobře,“ zavrká Katherine. „To jsem celá já, Casey. Nenapravitelná falešná neskromnice.“

Instinkt mi velí nemít Katherine Royceovou ráda. Je to typ ženy, která existuje snad jen proto, abychom se my ostatní cítili méněcenní. Přesto je mi sympatická. Možná je to zvláštní situací, v níž se nacházíme – zachráněná a zachránkyně spolu za krásného podzimního odpoledne sedí v loďce. Má to v sobě fantaskní atmosféru *Malé mořské víly*. Jsem jako princ okouzlený sirénou, kterou právě vytáhl z moře.

Nezdá se, že by na Katherine bylo něco falešného. Ano, je krásná, ale přirozeným způsobem. Spíš holka odvedle než vyložená sexbomba. Betty i Veronica se sebestopodceňujícím úsměvem. Ten se jí hodil v dobách, kdy se živila modelingem. Ve světě, kde je normou nafoukaný výraz, Katherine vyčnívala.

Poprvé jsem si jí všimla před sedmi lety, když jsem hrála v divadle na 46. ulici hru z Broadwaye. Hned o ulici dál, v srdci Times Square, byl obří billboard s Katherine ve svatební róbě. Navzdory šatům, květinám a zářivé pleti nevypadala jako červenající se nevěsta. Byla na útěku – skopla si z nohou boty na podpatku a sprintovala smaragdově zelenou trávou, zatímco zhrzený snoubenec a ohromení svatebčané ji bezmocně sledovali zpovzdálí.

Nevěděla jsem, jestli jde o reklamu na parfém, svatební šaty nebo vodku. A ani mě to nezajímalo. Vždycky když jsem ten billboard zahlédla, upoutal mě výraz ženina obličeje. Se širokým úsměvem a přimhouřenýma očima vypadala šťastně, svobodně i trochu překvapeně. Čišela z ní radost, že jediným rázným gestem změnila celý svůj život.

Tomu pohledu jsem rozuměla.

A pořád rozumím.

Až když tu hru přestali uvádět a já se s fotkou té ženy dál všude setkávala, přiřadila jsem si k její tváři i jméno.

Katherine Danielsová.

V magazínech jí říkali Katie. Návrháři, kteří z ní udělali svou múzu, jí říkali Kat. Procházela se po přehlídkových molech pro Yvese Saint Laurenta, dováděla na pláži pro Calvina Kleina a převalovala se po hedvábných přikrývkách pro Victoria's Secret.

Pak si vzala Thomase Royce, zakladatele a generálního ředitele společnosti provozující sociální síť, a s modelin-
gem skončila. Vzpomínám si, jak jsem viděla jejich svatební fotku v časopise *People* a byla jsem z ní překvapená. Čekala jsem, že Katherine bude vypadat tak jako na tom billboardu. Ztělesněná svoboda. Místo toho byla sevřená v šatech od Very Wang, držela manžela za ruku a měla tak upjatý úsměv, že jsem ji skoro nepoznala.

A teď je tady v mém člunu, nenuceně se kření a já cítím zvláštní úlevu, že ta žena z billboardu se úplně nevytratila.

„Můžu ti položit jednu velice osobní a všetečnou otázku?“ zeptám se.

„Právě jsi mi zachránila život,“ řekne Katherine. „Byla bych pěkná mrcha, kdybych to odmítla, nemyslíš?“

„Jde mi o tvou kariéru modelky.“

Katherine mě zarazí zdvižením ruky. „Chceš vědět, proč jsem s tím sekla.“

„Tak nějak,“ přiznám s provinilým pokrčením ramen. Stydím se, že je to tak zjevné a navíc otřepané. Mohla jsem se jí zeptat na tisíc jiných věcí, ale místo toho jsem položila otázku, kterou určitě dostává každý den.

„Když to řeknu obecně, není to tak atraktivní, jak se na první pohled zdá. Člověk tím tráví nekonečné hodiny a musí se mučit dietou. Představ si, že bys celý rok nesměla sníst ani kousek chleba.“

„To bych asi nedokázala,“ připustím.

„Už jen to byl dostatečný důvod, abych skončila,“ pokračuje Katherine. „A někdy to taky lidem tvrdím. Podívám se jim do očí a řeknu: ‚Praštila jsem s tím, protože jsem chtěla jíst pizu.‘ Ale upřímně řečeno, nejhorší bylo, že všem šlo jen o můj vzhled. Všechno to věčné vylepšování a objektivizace. Nikoho nezajímalo, co říkám. Co si myslím. Co cítím. Brzy mě to začalo unavovat. Nechápej mě špatně, peníze byly skvělé. *Senzační*. A šaty byly úžasné. Nádherné. Jako umělecká díla. Ale nepřipadalo mi to správné. Lidé ve světě trpí. Děti hladoví. Ženy jsou obětí diskriminace. A já se procházela po molu v šatech, které stály víc, než kolik většina rodin vydělá za rok. Byl to děs.“

„To mi dost připomíná herectví.“ Odmlčím se. „Člověk ze sebe dělá šaška.“

Katherine se pohrdlivě zasměje a já si v tu chvíli řeknu, že je mi vážně sympatická. Máme spolu hodně společného. Obě jsme slavné z důvodů, které nám nejsou úplně příjemné. Máme směšná privilegia, ale dost rozumu na to, abychom si to uvědomovaly. Toužíme být vnímané jako něco víc, než co si do nás lidé promítají.

„Ale to je dlouhá historie,“ dodá. „Vyprávím ji jen lidem, kteří mě vytáhnou z vody.“

„A jak zní zkrácená verze?“

Katherine odvrátí pohled a podívá se na druhou stranu jezera, kde se tyčí její dům. „Tom chtěl, abych toho nechala.“

Po tváři se jí mihne temný výraz. Jen krátce – jako stín mraku na vodě. Očekávám, že řekne něco víc o svém manželovi a o tom, proč vznesl takový požadavek. Katherine místo toho otevře ústa a rozkašle se.

Silně.

Mnohem silněji než předtím. Vydává hluboké drásavé zvuky, jež se hlasitě odrážejí od hladiny. Deku jí sklouzne ze zad. Katherine se obejme a počká, až záchvat kašle pomine. Když se tak stane, zatváří se vyděšeně. Po tváři se jí přežene další mrak, jako by neměla tušení, co se stalo. Stín však vzápětí zmizí a Katherine vykouzlí uklidňující úsměv.

„Tak tohle se na dámu moc neslušelo,“ řekne.

„Jsi v pořádku?“

„Snad jo.“ Katherine si roztřesenýma rukama znovu přetáhne deku přes ramena pokrytá husí kůží. „Ale asi už je čas jet domů.“

„Jistě,“ řeknu. „Musíš být zmrzlá.“

Já tedy rozhodně jsem. Adrenalin z mého předchozího záchvatu hrdinství už vyprchal a dává se do mě strašná zima. Při vytahování kotvy ze dna jezera nedokážu zastavit třes. Celé patnáctimetrové lano je nasáklé vodou. Když s kotvou skončím, mám tak zesláblé ruce, že musím několikrát šknout, než motor konečně naskočí.

Vyrazím se člunem ke Katherinině domu. Na rozdíl od všech ostatních v okolí jezera vyrostl později než v sedmdesátých letech. Dříve tam stával naprosto přijatelný bungalov ze třicátých let obklopený vysokými borovicemi.

Před dvaceti lety bungalov zbourali. Borovice vykáceli.

Na jejich místě teď stojí hranaté monstrum, které trčí ze země jako kus skály. Strana přivrácená k jezeru je téměř celá prosklená, od širokého, rozložitého přízemí až po špičku střechy. Přes den to vypadá působivě, byť trochu nudně. Asi jako výkladní skříň obchodu, kde není nic vystavené.

Ale večer, když jsou všechny místnosti osvětlené, to připomíná domeček pro panenky. Všechny místnosti jsou jako na dlani. Zářivá kuchyň. Nablýskaná jídelna. Široký obývací pokoj, který se táhne po celé délce kamenné terasy vedoucí až k břehu jezera.

Uvnitř jsem byla jen jednou, když nás s Lenem předchozí majitelé pozvali na večeři. Divný pocit sedět za vším tím sklem. Jako vzorek v Petriho misce.

Ne že by se kolem nacházelo příliš zvědavých očí. Greenovo jezero je dost malé. Na délku měří necelé dva kilometry, na šířku místy jen čtyři sta metrů a leží osamoceně v hustém lese na východě státu Vermont. Vzniklo na konci doby ledové jako pozůstatek po ledovci, který si razil cestu zdejší krajinou. Led

roztál a vyhloubil v zemi koryto, v němž se zachytila voda. Takže se vlastně jedná o jakousi louži. Velkou, hlubokou a na pohled celkem hezkou, ale pořád louži.

Leží v ústraní, což je hlavní lákadlo. Voda je přístupná pouze z jednoho z několika privátních přístavišť. U jezera je jen pět domů, mají však rozlehlé pozemky, a tak pro další výstavbu nezbývá místo. Severní konec jezera lemuje chráněný les. Na jižním konci je strmý skalnatý sráz. Uprostřed stojí domy, dva na jedné straně, tři na druhé.

A právě na protější straně bydlí Katherine. Její vysoký a impozantní dům se tyčí mezi dvěma staršími, skromnějšími stavbami. Nalevo, asi sto metrů po břehu, jsou Fitzgeraldovi. On pracuje v bankovníctví. Ona dělá do starožitností. Na svou nádhernou chalupu přijíždějí poslední květnový víkend a zůstávají do začátku září, po zbytek roku je prázdná.

Vpravo od Royceových se nachází zchátralý příbytek Eliho Williamse, který byl v osmdesátých letech známým spisovatelem, teď už však příliš známý není. Jeho dům připomíná alpskou chatu – tři patra hrubě opracovaného dřeva s malými balkony a červenými okenicemi. Stejně jako naše rodina i Eli s manželkou dřív trávili u Greenova jezera léto. Po její smrti Eli prodal nemovitost v New Jersey a přestěhoval se sem natrvalo. Jako jediný stálý obyvatel jezera teď dohlíží na zbylé domy, když jsou ostatní pryč.

V Katherinině domě se nesvíí, takže jeho skleněná stěna působí jako zrcadlo, v němž se zračí jezero. Zhlédnu zkreslený obraz nás dvou ve člunu. Naše postavy se vlní, jako bychom my samy byly z vody.

Když dorazíme k přístavnímu molu, Katherine se předkloní a uchopí mé studené ruce. „Ještě jednou děkuju. Opravdu jsi mi zachránila život.“

„To nestojí za řeč,“ odpovím. „Co bych to byla za člověka, kdybych nepomohla supermodelce v nouzi.“

„Bývalé supermodelce.“ Znovu zakašle. Zní to jako ostré štěknutí.

„Zvládneš to?“ zeptám se jí. „Nepotřebuješ třeba odvézt k doktorovi?“

„To je v pohodě. Tom se brzy vrátí. Do té doby si asi dám teplou sprchu a pořádně si zdřímnu.“

Vstoupí na molo a uvědomí si, že má pořád přes ramena moji deku. „Bože, úplně jsem na ni zapomněla.“

„Zatím si ji nech,“ řeknu. „Potřebuješ ji víc než já.“

Katherine děkovně kývne a vydá se k domu. Ačkoli to zřejmě není záměr, nese se jako na módní přehlídce. Její kroky jsou dlouhé, ladné a elegantní. Svět modelingu ji možná unavil, čemuž se nelze divit, ale má úžasné pohybové nadání. Pluje lehce jako duch.

Když dojde k domu, otočí se ke mně a zamává levou rukou. Teprve tehdy si všimnu něčeho zvláštního.

Katherine se několikrát zmínila o manželovi, nemá však snubní prsten.

Když se vrátím domů, uslyším telefon. Jeho zlostné ptačí cvrlikání mě provází po schodech ke vstupním dveřím. Jsem zmáčená, unavená a zmrzlá na kost, a tak se mi ho nechce zvedat. Jenže pak si všimnu, kdo volá.

Marnie.

Báječná, jízlivá a na svůj věk neskutečně trpělivá Marnie.

Jediná osoba, která mě ještě nemá plné zuby, což bude asi tím, že je to moje sestřenice. A nejlepší kamarádka. A taky manažerka, i když dneska je jednoznačně v režimu kamarádky.

„Nevolám ti pracovně,“ oznámí mi, když to zvednu.

„To jsem předpokládala,“ řeknu, protože vím, že žádná práce není na obzoru. Alespoň zatím. Možná už nikdy.

„Jen jsem chtěla vědět, jak se má stará bažina.“

„Myslíš mě, nebo jezero?“

„Obojí.“

Marnie předstírá, že má ke Greenovu jezeru nejednoznačný vztah, ale já vím, že ho ve skutečnosti miluje. Když jsme byly malé, trávily jsme tu spolu každé léto. Koupaly jsme se, jezdily na kánoích a v noci jsme nespaly, protože Marnie vyprávěla děsivé historky. „Víš, že v jezeře straší?“ začínala pokaždé. Choulila se ve spodní části postele v našem společném pokojíku a bosými chodidly opálených nohou se opírala o zkosený strop.

„Je zvláštní vrátit se zpátky,“ řeknu, když padnu do houpacího křesla. „Je mi smutno.“

„Přirozeně.“

„Připadám si osaměle.“

Tohle místo je pro jednoho příliš velké. Původně šlo o malý domek u odlehlého jezera. Postupem let se však rozrůstal, až se změnil v plnohodnotný rodinný dům. A teď, když jsem zůstala sama, je tu hrozně prázdné. Včera v noci jsem až do dvou nemohla usnout, a tak jsem se vydala od pokoje k pokoji a všechen ten neobydlený prostor mě znervózňoval.

Druhé patro. Spací část. Celkem pět ložnic, od té největší s vlastní koupelnou až po dvoulůžkový pokojík se šikmým stropem, kde jsme s Marnie v dětství spaly.

První patro. Hlavní obytný prostor. Labyrint útulných, vzájemně propojených pokojů. Obývací s velkým kamenným krbem a čtecím koutkem vystlaným polštáři pod schodištěm. Odpočívárna s prokletou losí hlavou na stěně, která mě jako malou děsila a zůstalo mi to dodnes. Nachází se tam jediná televize v domě, a proto se na televizi při pobytu tady moc nedívám. Vždycky mám pocit, že los sleduje každý můj pohyb.

Vedle odpočívárny je knihovna, krásné, ale přitom dost opomíjené místo, protože z oken jsou vidět jen stromy, a ne samotné jezero. Za ní se táhne dlouhá řada nezbytných místností: prádelna, toaleta, kuchyň, jídelna.

To vše jako stuha na vánočním dárku obepíná veranda. Vpředu proutěné židle, vzadu dřevěné houpací křeslo.

Přízemí. Suterén s východem ven. Jediné místo, kam odmítám jít.

Více než kterákoli jiná část domu mě nutí myslet na Lena.

„Je normální cítit se osaměle,“ ubezpečí mě Marnie. „Na to si zvykneš. Je u jezera ještě někdo kromě Eliho?“

„A víš, že jo? Katherine Royceová.“

„Ta modelka?“

„Bývalá modelka,“ řeknu při vzpomínce na to, co mi Katherine řekla, když vystupovala ze člunu. „Koupili s manželem dům na druhé straně jezera.“

„Dovolená s hvězdami u Greenova jezera ve Vermontu!“ zahlaholí Marnie tónem prodejkyně z teleshoppingu. „Byla namyšlená? Všechny modelky na mě působí namyšleně.“

„Naopak byla strašně milá. I když to možná bude tím, že jsem ji zachránila před utopením.“

„Fakt?“

„Fakt.“

„Kdyby u toho byli paparazzi,“ prohodí Marnie, „tvoje kariérní vyhlídky by teď vypadaly úplně jinak.“

„Myslela jsem, že kvůli práci nevoláš.“

„Taky že ne,“ trvá na svém. „Jen jsem ti chtěla říct, aby ses opatrovala. Pracovní záležitosti vyřešíme, až dostaneš povolení odjet.“

Povzdechne si. „A to je na mojí matce. Což znamená, že odsud neodjedu nikdy. Jsem odsouzená na doživotí.“

„Promluvím s tetou Lolly, jestli by tě nepropustila na podmínku. Zatím ti může dělat společnost tvoje nová kámoška modelka. Seznámila ses i s jejím manželem?“

„Ještě jsem neměla to potěšení.“

„Slyšela jsem, že je zvláštní,“ řekne Marnie.

„Jak zvláštní?“

Odmlčí se a volí správné slovo. „Zarputilý.“

„Asi tak, jako když Tom Cruise skákal po gauči? Nebo když visel z letadla?“

„Gauč,“ odpoví Marnie. „Ne, letadlo. A je v tom rozdíl?“

„Vlastně ani ne.“

„Tom Royce je spíš ten, kdo pořádá porady i během cvičení v posilovně a nikdy nepřestává pracovat. Ty jeho aplikaci asi nepoužíváš, vid?“

„Ne.“

Vyhybám se všem sociálním sítím, které jsou v podstatě jen nebezpečnými skládkami odpadu s různou mírou toxicity. Mám dost svých vlastních problémů. Nepotřebuju se ještě nervovat tím, že mi budou úplně cizí lidé na twitteru říkat, jak moc mě nesnášejí. Taky nevím, jestli bych se vždycky dokázala

chovat slušně. Radši ani nemyslet, jaké hlouposti bych psala, kdybych v sobě měla šest panáků. Nejlepší je držet se dál.

Produkt Toma Royce je v podstatě kombinací LinkedInu a Facebooku. Jmenuje se Mixer. Umožňuje obchodníkům navzájem sdílet své oblíbené bary, restaurace, golfová hřiště a místa na dovolenou. Jeho heslo zní: „Práce a zábava jdou dohromady.“

V mém oboru ne. Bůh ví, že jsem to zkoušela.

„Fajn,“ řekne Marnie. „Asi by se ti nelíbila.“

„Vážně? Myslela jsem, že jde s dobou.“

Marnie sníží hlas o celou oktávu. Tenhle její ustaraný tón jsem v posledním roce slyšela už mockrát. „Prosím tě, nedělej si legraci, Casey. O tomhle se nežertuje. Mám o tebe starost. Ne jako tvoje manažerka, ale jako tvoje kamarádka a příbuzná. Nedokážu si ani představit, čím si teď procházíš, ale nemusíš na to být sama.“

„Snažím se,“ hlesnu a pohlédnu na skleničku bourbonu, kterou jsem opustila kvůli záchraně Katherine. Mám nutkání se napít, ale vím, že kdybych to udělala, Marnie by to slyšela. „Potřebuju jen čas.“

„Tak si ho dopřej,“ řekne Marnie. „Finančně jsi v pohodě. A tohle šílenství se nakonec přežene. Pár týdnů se prostě věnuj sama sobě.“

„Dobře.“

„A kdybys něco potřebovala, zavolej mi. Kdykoliv.“

„Dobře,“ zopakuju.

Stejně jako poprvé to nemyslím vážně. Marnie nemůže udělat nic, co by změnilo situaci. Co jsem si sama navařila, musím si taky sníst.

V tuhle chvíli na to však nemám chuť.

Dvě minuty po rozloučení s Marnie mám další hovor.

Matka mě jako každý den ve čtyři odpoledne kontroluje.

Nevolá mi na mobil, ale na staříčkový telefon s rotační číselnicí v odpočívárně. Ví totiž, že jeho otravné vyzvánění zvyšuje pravděpodobnost, že ho zvednu. Má pravdu. Během tří dnů

od návratu k jezeru jsem se to neodbytné trylkování pokoušela ignorovat, ale nikdy jsem nevydržela déle než do pátého zazvonění.

Dnes to zvládnou do sedmého, pak vejdu dovnitř a zvednu sluchátko. Kdybych to neudělala, bude volat tak dlouho, dokud nepodlehnu. „Chci jen vědět, jak se zabydluješ,“ začne máma úplně stejně jako včera. I předevcírem.

„Všechno je v pořádku,“ odpovím úplně stejně jako včera. I předevcírem.

„A co dům?“

„Taky v pořádku. Řekla jsem přece, že *všechno*.“

Mé rýpnutí ponechá bez komentáře. Jestli je na světě někdo, koho můj sarkasmus nerozhodí, pak je to Lolly Fletcherová. Má v tom šestatřicet let praxe.

„A nepíšeš tam?“ dostane se konečně k pravému důvodu svých každodenních telefonátů.

„Jasně že ne.“ Podívám se na hlavu losa, jenž na mě ze stěny upírá skelný pohled. I když je už skoro sto let po smrti, nemůžu se zbavit pocitu, že moji lež odsuzuje.

„Upřímně doufám, že je to pravda,“ řekne máma. „Jestli ano, ať ti to vydrží. V opačném případě mi nezbude nic jiného než tě poslat někam, kde to bude mít větší efekt.“

Do léčebny.

Tohle má na mysli. Šoupnout mě do nějakého zařízení v Malibu, co má v názvu slovo *příslib*, *pokoj* nebo *naděje*. Na podobných místech jsem už byla a vůbec se mi tam nelíbilo. Proto se o nich máma vždycky zmíní, když chce, abych se chovala slušně. Je to zastřená hrozba, kterou nikdy neřekne naplno.

„Víš, že to nechci,“ dodá. „Jen by ti to znovu udělalo špatnou reklamu a já nesnesu pomyslení, že by tě ti hnusní bulvární pisálci terorizovali ještě víc.“

To je jedna z mála věcí, na nichž se s matkou shodneme. Bulvární pisálci jsou fakt hnusní. Že by mě terorizovali, to je asi trochu přehnané, ale každopádně jsou otravní. Důvod, proč

jsem na samotě u Greenova jezera, a ne ve svém bytě v Upper West Side, je právě snaha uniknout před slídívy objektivy paparazzi. Nedali mi pokoj. Číhali na mě před domem. Plížili se za mnou do Central Parku. Hltali každý můj pohyb a snažili se mě přistihnout se skleničkou v ruce. Nakonec už mi jejich pronásledování lezlo krkem natolik, že jsem se vydala do nejbližšího baru, posadila se na zahrádku s dvojitým koktejlem Old Fashioned a za hlasitého cvakání fotoaparátů ho do sebe obrátila. Druhý den ráno se dotyčná fotka objevila na první straně deníku *New York Post*.

„Casey na tahu,“ hlásal palcový titulek.

To odpoledne se u mých dveří objevila matka se svým šoférem Ricardem v závěsu.

„Myslím, že bys měla na měsíc odjet k jezeru, co říkáš?“

Přestože to formulovala jako otázku, neměla jsem do toho co mluvit. Její tón jasně sděloval, že pojedu, ať chci, nebo ne. Ricardo mě odveze a ať mě ani nenapadne zastavit se cestou v obchodě s alkoholem.

A tak jsem tady, na samotě u jezera. Máma přísahá, že je to pro moje dobro, ale já znám pravdu. Je to trest. Ačkoli jsem polovinu toho, co se stalo, nezavinila, za tu druhou jsem byla plně zodpovědná.

Před několika týdny mě oslovila jedna známá, která vydává memoáry slavných osobností, jestli nechci napsat paměti. „Pro většinu hvězd je to velmi očištná záležitost,“ tvrdila mi.

Souhlasila jsem, ale pod podmínkou, že své dílo nazvu *Jak se stát potravou bulváru v sedmi snadných krocích*. Myslela, že si dělám legraci, a možná ano, ale za tím názvem si pořád stojím. Věřím, že lidé by mi líp rozuměli, kdybych svůj život popsala jako návod na sestavení nábytku z Ikea.

Krok číslo jedna je samozřejmě být jediným dítětem Milované Lolly Fletcherové, ikony Broadwaye, a Garetha Greena, poněkud ušlápnutého producenta.

Matka debutovala na Broadwayi v devatenácti letech. Od té doby nepřetržitě pracuje. Většinou v divadle, ale také

ve filmu a v televizi. Na YouTube je plno jejích vystoupení v *Show Lawrence Welka*, *Show Mika Douglaše* nebo v kvízu celebrit *Match Game* a k tomu několik desítek záznamů z předávání cen. Je drobná, i na podpatcích měří sotva sto padesát centimetrů. Místo úsměvu celá září. Oslnivý trpyt začíná u plných rtů, stoupá k oříškovým očím a odsud se odráží do publika, které je doslova očarované gloriolou jejího talentu.

A talent mé matce rozhodně nechybí. Nenechte se zmýlit. Byla – a pořád je – hvězdou ze staré školy. Ve svých nejlepších letech dokázala Lolly Fletcherová tančit, hrát i sršet vtípem líp než všichni ostatní. A jako zpěvačka měla silný hlas, který u tak drobné ženy zněl až děsivě.

Ale prozradím vám o ní malé tajemství: pod tím pozlátkem se v její subtilní postavě ukrývá ocelová páteř. Lolly Fletcherová vyrůstala v chudých poměrech hornického města v Pensylvánii a už v útlém věku se rozhodla, že bude slavná a že toho dosáhne díky svému hlasu. Tvrdě na sobě pracovala, uklízela ve studiu výměnou za hodiny tance, po škole měla tři zaměstnání, aby si mohla zaplatit učitele zpěvu, a celé hodiny cvičila. V rozhovorech matka tvrdí, že nikdy v životě nekouřila ani nepila alkohol, a já tomu věřím. Jejímu úspěchu nestálo nic v cestě.

A když se dostala na vrchol, dělala jako kůň, aby se tam udržela. Lolly Fletcherová nevynechala žádné představení. Neoficiální heslo v naší domácnosti znělo: „Když už něco děláš, dělej to naplno.“

Matka pořád dělá všechno naplno, každý den.

Její první dvě představení připravili bratři Greenové, jedna z nejlepších producentských dvojic své doby. Stuart Greene měl na starosti propagaci a všude ho bylo plno. Gareth Greene byl pobledlý, rozvážný cifršípón. Oba se do mladé Lolly okamžitě zakoukali a většina lidí si myslela, že si vybere toho od reklamy. Lolla si však zvolila účetního, který byl o dvacet let starší než ona.

O mnoho let později se Stuart oženil se sboristkou a měl s ní Marnie.

Tři roky nato jsem se narodila já.

Byla jsem pozdní dítě. Matce bylo už jedenačtyřicet, což ve mně vždycky vyvolávalo podezření, že pro ni moje narození bylo vítaným rozptýlením. Něčím, co ji zaměstnalo v hluchém období kariéry, kdy už byla příliš stará na to, aby hrála Lízu Doolittlovou nebo Marii von Trappovou, ale do paní Lovettové a matky Rose jí ještě pár let scházelo.

Ale mateřství pro ni nebylo tak zajímavé jako vystupování. Po šesti měsících se vrátila k práci v novém nastudování muzikálu *Král a já*, zatímco ze mě se v podstatě stalo divadelní dítě. Postýlku jsem měla v matčině šatně a první krůčky jsem udělala na jevišti, kde jsem se vyhřívala v záři tlumených světel.

Proto matka předpokládala, že půjdu v jejích šlépějích. Vlastně to vyžadovala. Během jejího půlročního působení v Londýně, kde hrála v *Bídnicích*, jsem debutovala jako mladá Cosette. Tu roli jsem nedostala proto, že bych uměla zpívat, tančit nebo byla alespoň trochu talentovaná, ale proto, že to Lolly Fletcherová měla ve smlouvě. Po dvou týdnech mě vystřídali, protože jsem tvrdila, že mi není dobře a dál to nezvládnou. Matka zuřila.

To nás přivádí ke druhému kroku: vzpouře.

Po fiasku s *Bídnicí* mě uvážlivý otec před dalšími matčinými hvězdnými plány uchránil. Když mi bylo čtrnáct, otec zemřel a já se vzbouřila, což u dítěte z bohaté rodiny na Manhattanu znamenalo drogy. A návštěvy klubů, kde se daly brát. A následné večírky, kde se pokračovalo.

Kouřila jsem.

Šňupala.

Dávala jsem si na jazyk prášky v barvě bonbonů a nechávala je rozpustit, dokud mi neznecitlivěla ústa. A zabíralo to. Několik blažených hodin mi nevadilo, že je otec po smrti, matka se stará víc o kariéru než o mě a všichni lidé kolem mě jsou tu jen proto, že jsem zaplatila za drogy a že nemám žádné skutečné